

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. III Wydział Karny

z dnia 29 sierpnia 2017 r.

A. P. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 26 stycznia 2010 r., sygn. akt II K 925/09, za cztery czyny:

- a) z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 18 września 1994 r. do 02 lipca 2000 r., za który wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności;
- b) z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 22 listopada 2000 r. do 24 października 2005 r., za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- c) z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 05 listopada 2005 r. do 21 kwietnia 2009 r., za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- d) z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 06 maja 2009 r. do 15 września 2009 r., za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec skazanego kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączą 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. – warunkowo zawieszono na okres 5 lat tytułem próby; na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązano skazanego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletnich dzieci; postanowienie z dnia 08 listopada 2010 r. zarządziło wykonanie warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności; skazany odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 29 grudnia 2015 r. do dnia 07 marca 2016 r.;

2. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 23 listopada 2010 r., sygn. akt II K 657/10, za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 13 listopada 2009 r. do dnia 25 sierpnia 2010 r., za który wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. – warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby, zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązano skazanego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie dzieci; postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r. zarządziło wykonanie warunkowo zawieszonych kary pozbawienia wolności; skazany odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 23 maja 2016 r. do dnia 22 maja 2017 r.;

3. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt II K 581/16, za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 26 sierpnia 2010 r. do 09 lutego 2011 r., za który wymierzono karę 7 miesięcy pozbawienia wolności; skazany odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 07 marca 2016 r. do dnia 23 maja 2016 r.;

4. Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt II K 192/16, za czyn z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od dnia 10 kwietnia 2013 r. do dnia 31 maja 2015 r., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; skazany odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 22 maja 2017 r. do dnia 18 listopada 2017 r.;

5. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 03 lutego 2017 r., sygn. akt III K 719/16, za czyn z art. 270 § 1 k.k. popełniony w dniu 03 maja 2015 r., za który wymierzono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności; skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności od dnia 18 listopada 2017 r. do dnia 17 kwietnia 2018 r.;

Skazany A. P. odbywa obecnie karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w G.. W izolacji penitencjarnej przebywa od dnia 29 grudnia 2015 r. Skazany przyznaje się do popełnienia przestępstwa, za które zostały orzeczone kary pozbawienia wolności. Do popełnionych czynów deklaruje stosunek krytyczny. Administracja jednostki penitencjarnej ocenia zachowanie skazanego A. P. jako przeciętne. Dwukrotnie został ukarany karą dyscyplinarną. Nie był nagradzany, jak również nie korzystał z ulg. Jest właściwie zorientowany w realiach życia więziennego. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, jak również nie zostały odnotowane żadne zdarzenia na tym tle. Wobec przełożonych prezentuje właściwą postawę, zaś w grupie współosadzonych swoje relacje układa poprawnie. Skazany nie podejmował aktów autoagresji. Nie były stosowane wobec niego środki przymusu bezpośredniego. Nie brał udziału w zdarzeniach. Skazany jest rozwodnikiem. Posiada czworo dzieci z różnych związków. Cięży na nim obowiązek alimentacyjny. Utrzymuje sporadyczny kontakt korespondencyjny z bratem. Skazany posiada wykształcenie podstawowe. Z zawodu jest ślusarzem. Przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych. Deklaruje, że po opuszczeniu zakładu karnego podejmie zatrudnienie, ale nie precyzuje swoich planów w tym zakresie. Od 16 marca 2017 r. jest zatrudniony na terenie jednostki jako porządkowy. Nie uczestniczy w systemie przepustkowym. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym. Nie jest zainteresowany jego zmianą na system programowanego oddziaływania. W związku z informacjami o uzależnieniu od alkoholu skazany A. P. był objęty krótką interwencją w ramach odbywania kary w systemie terapeutycznym poza oddziałem terapeutycznym. Uczestniczył także w zajęciach psychoedukacyjnych. Obecnie nie jest zainteresowany udziałem w mityngach AA. Prognoza penitencjarna wobec skazanego została określona jako pozytywna. W przypadku zwolnienia z zakładu karnego będzie wymagał pomocy postpenitencjarnej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustali na podstawie: akt spraw jednostkowych II K 925/09, II K 657/10, II K 581/16, II K 192/16 i III K 719/16, danych o karalności (k. 17-18, 63, 91-92), odpisów poszczególnych wyroków wydanych wobec skazanego (k. 30, 31-32, 35, 37-38, 39), opinia o skazanym (k. 27-28), informacja o pobytach i orzeczeniach (k.19-23).

Sąd zważył, co następuje:

Postępowanie uregulowane w Rozdziale 60 Kodeksu postępowania karnego może zostać wszczęte na wniosek lub z urzędu. Sąd nie jest zatem związany treścią wniesionego przez skazanego wniosku o wydanie wyroku łącznego. Sąd powinien bowiem z urzędu wydać wyrok łączny, jeżeli istnieje taka możliwość w odniesieniu do skazań niepowołanych we wniosku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 maja 2006 r., II KK 84/06, OSNKW-R 2006, poz. 928; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., II KK 15/09, (...) 2009, nr 9, s. 27).

Warunki łączenia kar i środków karnych określono w rozdziale IX Kodeksu karnego. Przepisy te na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20 marca 2015 roku, poz. 396) uległy z dniem 1 lipca 2015 roku zmianie. Na podstawie art. 19 ust. 1 ww. nowelizującej ustawy przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. regulujących zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r., nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 01 lipca 2015 r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 1 lipca 2015 r. Natomiast zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy.

W stosunku do skazanego A. P. ostatni wyrok skazujący został wydany w dniu 03 lutego 2017 r. Wyrok ten uprawomocnił się 11 lutego 2017 r., a więc już po wejściu w życie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. W tej sytuacji zasadnym było rozważenie przez Sąd orzekający, czy w niniejszym postępowaniu o wydanie wyroku łącznego zastosowanie znajduje art. 4 § 1 k.k. i tym samym na Sądzie spoczywał obowiązek dokonania oceny „względności” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (wyrok

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2015 r., sygn. akt IV KK 224/14, LEX nr 1622330). Mając na uwadze daty popełnienia czynów zabronionych przez skazanego oraz daty wydania wyroków skazujących oraz daty ich uprawomocnienia Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie należy stosować przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. Przepisy obowiązujące przed dniem 01 lipca 2015 r. nie byłyby bowiem względniejsze dla skazanego w okolicznościach niniejszej sprawy.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny o ile zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami. Przesłanki te określone są w art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, której podstawą są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Z kolei według § 3 tego przepisu jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Zgodnie zaś z § 3a tego przepisu jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych. Z kolei w § 4 wskazano, iż karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k. Według art. 85a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie zaś z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Jak wynika przy tym z § 4 tego przepisu zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1-3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.

W przedmiotowej sprawie, zostały spełnione warunki do orzeczenia kary łącznej, określonej na podstawie wyżej powołanych przepisów, w zakresie kar wymierzonych wyrokami:

a) Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt II K 192/16, za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 10 kwietnia 2013 r. do 31 maja 2015 r., za który wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 03 lutego 2017 r., sygn. akt III K 719/16, za czyn z art. 270 § 1 k.k. popełniony w dniu 03 maja 2015 r., za który wymierzono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W dwóch wyżej wymienionych wyrokach każdorazowo w stosunku do skazanego A. P. wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw

i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną. Nie ma zatem znaczenia, czy czyny popełnione przez skazanego miały miejsce zanim zapadł, pierwszy choćby nieprawomocny wyrok skazujący (tak jak to miało miejsce w poprzednim stanie prawnym). W aktualnym stanie prawnym podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone

i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art. 85 § 1 k.k. W okolicznościach sprawy powyższe wymogi spełniają dwa wyroki: Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt II K 192/16 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 03 lutego

2017 r., sygn. akt III K 719/16. Kary orzeczone tymi wyrokami, na dzień wydania wyroku łącznego, nie zostały wykonane w całości. „Podlegające wykonaniu” to kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. Takiego przymiotu kara nie będzie posiadała, jeżeli została już wykonana w całości, doszło do przedawnienia jej wykonania, została objęta abolicją lub ułaskawieniem (P. Hofmański, L.K. Paprzycki, A. Sakowicz (w:) M. Filar (red.), Kodeks karny. Komentarz do art. 85, LEX/el., teza 6).

Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 18 października 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 192/16, jest wykonywana w stosunku do skazanego od dnia 22 maja 2017 r. do dnia 18 listopada 2017 r. Karę 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 03 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt III K 719/16 będzie wykonywana w okresie od dnia 18 listopada 2017 r. do dnia 17 kwietnia 2017 r. r.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymienionych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Tym samym kara, która mogłaby zostać orzeczona wyrokiem łącznym, musi się mieścić w granicach od 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych podlegających łączeniu, orzeczonych w stosunku do skazanego) do 11 miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich kar orzeczonych w stosunku do skazanego w wyrokach podlegających łączeniu).

Ustalając wymiar nowej kary łącznej Sąd miał na uwadze wytyczne doktryny i orzecznictwa. Jak wskazują bowiem komentatorzy istotne w tej mierze są dyrektywy prewencji indywidualnej i generalnej. Chodzi w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przez niego zbrodni czy występku. Kara ta powinna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. Należy przy tym pamiętać, że Sąd nie jest uprawniony na płaszczyźnie indywidualnoprewencyjnej i generalnoprewencyjnej uwzględniać po raz wtóry tych samych okoliczności, które zostały wzięte pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych. Powinien natomiast w procesie kształtowania kary łącznej wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, po uprzednim ustaleniu, czy zachodzi między nimi związek czasowy oraz podmiotowy i przedmiotowy. Jak bowiem trafnie wskazuje się w literaturze wielość przestępstw prowadzi do zmiany wartości prognostycznych co do sprawcy oraz rzuca na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania. Z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej konieczne byłoby również uwzględnienie postawy sprawcy i sposobu jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałby zapaść wyrok łączny (D. Kala, Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia karnomaterialne i procesowe, Toruń 2003, s. 105-106) .

Przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną, system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), czy system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu. Należy jednak podkreślić, że polski ustawodawca uwzględnia elementy wszelkich tych systemów, przyjmując system mieszany.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maja 2001 roku, sygn. akt II AKa 63/01, opublikowany w Prok. i Pr. nr 7-8 z 2002 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 1995 roku, sygn. akt II AKr 184/95, opublikowany w Prok. i Pr. nr 2-3 z 1996 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1994 roku, sygn. akt II AKr 26/94, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1990 roku, sygn. akt IV KR 80/90, opublikowany w LEX nr 22064, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, OSNKW nr 5-6 z 1984 roku) zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione a im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem.

Wskazać należy przy tym, że akcentowane okoliczności dotyczące właściwego zachowania skazanego w izolacji penitencjarnej nie mogą przesądzić automatycznie o konieczności ukształtowania kary łącznej według zasady pełnej absorpcji. Nie budzi bowiem wątpliwości zarówno w judykaturze, jak i doktrynie, że zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie trzeba podwyższać progu represji karnej (wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., II AKa 206/15). Absorpcja czy wymierzenie kary łącznej zbliżonej w swojej wysokości do najsurowszej kary jednostkowej są uzasadnione w sposób szczególnie między innymi, w sytuacji, gdy przyjęcie wielu przestępstw zamiast jednego jest merytorycznie wątpliwe ze względu na nieostrość kryteriów jedności czynu czy przestępstwa, tzn. gdy między przestępstwami istnieje ścisły związek rzeczowy, np. objęcie jednym planem działania, choć art. 12 k.k. nie znalazł zastosowania (wyrok SA w Warszawie z dnia 9 grudnia 2015 r., II AKa 379/15). Nadto wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w takich przypadkach, gdy

z dwóch lub więcej przestępstw pozostających w zbiegu jedno dominuje w ocenie całości zdarzenia lub gdy związek czasowo-przestrzenny między nimi jest ścisły (wyrok SA w Warszawie z dnia 22 października 2015 r., II AKa 307/15). Normatywne podstawy orzekania kary łącznej,

a w szczególności ramy określone przepisami nie przewidują dalszych reguł, które pozwalałyby na modyfikację jej granic chociażby poprzez respektowanie uprzednio orzeczonych kar łącznych (postanowienie SN z dnia 27 października 2014 r., V KK 263/14).

Odnosząc powyższe kryteria do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, iż kara orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 18 października 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 192/16 została wymierzona za czyn z art. 209 § 1 k.k., popełniony w okresie od 10 kwietnia 2013 r. do 31 maja 2015 r. Kara orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z dnia 03 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt III K 719/16 została wymierzona za czyn z art. 270 § 1 k.k. popełniony w dniu 03 maja 2015 r.

Powyższe przestępstwa zostały popełnione w 2015 r. w zbliżonych okresach, jednakże godziły one w różne dobra. Czyn z art. 209 § 1 k.k. wymierzony jest przeciwko rodzinie i opiece, a czyn z art. 270 § 1 k.k. wymierzony jest przeciwko wiarygodności dokumentów. Pomiedzy tymi czynami związek czasowy jest bliski, albowiem w czasie popełniania przestępstwa niealimentacji skazany dopuścił się czynu z art. 270 § 1 k.k. Mimo to w ocenie Sądu brak jest podstaw do ukształtowania wymiaru kary łącznej na podstawie zasady pełnej absorpcji, gdyż pomiędzy wyżej wymienionymi czynami, których dopuścił się skazany brak jest związku przedmiotowego. Redukcja kar poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kar łącznych stanowiłaby w rzeczywistości nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2006 r., II AKa 208/06, KZS 2007/1/40). Zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie trzeba podwyższać progu represji karnej (wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., II AKa 206/15, LEX nr 1962890). Ponadto wskazuje się w orzecznictwie, jako priorytetową dyrektywę wymiaru kary łącznej należy postrzegać zasadę asperacji. Skrajność zaś pozostałych zasad, to jest absorpcji lub kumulacji powoduje, że winny być one stosowane w przypadkach mających cechy wyjątkowe (wyrok SA w Gdańsku z dnia 13 listopada 2014 r., II AKa 390/14, LEX nr 1799206). Niniejsza sprawa tych wyjątkowych cech nie posiada.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu w niniejszej kara łączna winna zostać orzeczona przy zastosowaniu zasady asperacji. Przy wymiarze kary łącznej Sąd jest zobligowany uwzględnić nadto postawę sprawcy i sposób jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałby zapaść wyrok łączny. Sąd, przy wymierzaniu kary łącznej, powinien zatem uwzględnić zachowanie się skazanego w trakcie odbywania kary w zakładzie karnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września

1985 r., II KR 245/85), a które ewentualnie w pozytywny sposób prognozowałyby, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy i odniesie zamierzone cele kary w zakresie resocjalizacji skazanego.

Skazany A. P. odbywa obecnie karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w G.. W izolacji penitencjarnej przebywa od dnia 29 grudnia 2015 r. Skazany przyznaje się do popełnienia przestępstwa, za które zostały orzeczone kary pozbawienia wolności. Do popełnionych czynów deklaruje stosunek krytyczny. Administracja jednostki penitencjarnej ocenia zachowanie skazanego A. P. jako przeciętne. Dwukrotnie został ukarany karą dyscyplinarną. Nie był nagradzany, jak również nie korzystał z ulg. Jest właściwie zorientowany w realiach życia więziennego. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, jak również nie zostały odnotowane żadne zdarzenia na tym tle. Wobec przełożonych prezentuje właściwą postawę, zaś w grupie współosadzonych swoje relacje układa poprawnie. Skazany nie podejmował aktów autoagresji. Nie były stosowane wobec niego środki przymusu bezpośredniego. Nie brał udziału w zdarzeniach. Utrzymuje sporadyczny kontakt korespondencyjny z bratem. Deklaruje, że po opuszczeniu zakładu karnego podejmie zatrudnienie, ale nie precyzuje swoich planów w tym zakresie. Od 16 marca 2017 r. jest zatrudniony na terenie jednostki jako porządkowy. Nie uczestniczy w systemie przepustkowym. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym. Nie jest zainteresowany jego zmianą na system programowanego oddziaływania. W związku z informacjami o uzależnieniu od alkoholu skazanego był objęty krótką interwencją w ramach odbywania kary w systemie terapeutycznym poza oddziałem terapeutycznym. Obecnie nie jest zainteresowany udziałem w mityngach AA. Prognoza penitencjarna wobec skazanego została określona jako pozytywna.

W ocenie Sądu na obecnym etapie postępowania prognoza na przyszłość w stosunku do skazanego A. P. jest pozytywna, a cele wychowawcze kar są w dużej mierze realizowane. Należy jednak mieć na uwadze także to, iż nawet dodatnia prognoza penitencjarna wobec skazanego ma drugorzędne znaczenie przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 listopada 2007 r., II AKa 404/07, LEX nr 578239).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd wymierzył skazanemu A. P. karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta została ukształtowana przy zastosowaniu zasady asperacji, albowiem nie zachodzą okoliczności, które optowałyby za przyjęciem czystej zasady absorpcji. Zastosowanie zasady pełnej absorpcji kar – tak jak wnosił o to skazany oraz jego obrońca – stanowiłoby niczym nieuzasadnioną gratyfikację wielokrotnie negatywnych zachowań skazanego. Celem kary łącznej jest bowiem racjonalizacja wymierzanych kar, nie zaś premiowanie sytuacji osoby, która dopuściła się wielu przestępstw.

W ocenie Sądu wysokość kary łącznej pozbawienia wolności ustalonej w punkcie I wyroku jest zatem miarodajna i sprawiedliwa.

W pozostałym zakresie wyroki, które uległy połączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych wyrokiem: Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 26 stycznia 2010 r., sygn. akt II K 925/09, Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 23 listopada 2010 r., sygn. akt II K 657/10 oraz Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt II K 581/16, albowiem kary orzeczone tymi wyrokami zostały już wykonane.

Mając na uwadze, że skazany A. P. korzystał z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, którego wynagrodzenie z tytułu udzielanej pomocy prawnej nie zostało w całości, ani w części uiszczone, Sąd zasądził na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) na rzecz adwokat Ł. S. łączną kwotę 168 złotych powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług (...). Sąd kierował się w tym zakresie dyrektywą art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz przepisami § 4 ust. 1 i 3

w zw. z § 17 ust. 5 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).

Z uwagi na to, że skazany, odbywając karę pozbawienia wolności nie posiada majątku, pracuje na terenie zakładu karnego, a także ciąży na nim obowiązek alimentacyjny, w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

ZARZĄDZENIE

Odpis uzasadnienia proszę doręczyć obrońcy skazanego.